

delse, idet den på grundlag af de faktiske omstændigheder, som den lagde til grund, udtalte, at »ansøgeren må anses for at have haft mulighed for effektivt at fremføre sit synspunkt vedrørende de påtænkte ned sættelser, i overensstemmelse med Retten i Første Instans' dom i sagen Lisrestal m.fl. mod Kommissionen«.

- Appellanten har for det andet gjort gældende, med hensyn til underrubrik 14.3.1.a (vederlag til undervisningspersonale) og underrubrik 14.3.13 (skatter og afgifter), at det fremgår med klarhed af bevisdokumenterne i sagen, at Retten i Første Instans' konstateringer med hensyn til de faktiske omstændigheder vedrørende disse underrubrikker er urigtige.
- Appellanten har for det tredje anført, at Retten i Første Instans' urigtige konstateringer med hensyn til de faktiske omstændigheder vedrørende underrubrik 14.3.1.a (vederlag til undervisningspersonale) og underrubrik 14.3.13 (skatter og afgifter) førte Retten i Første Instans til at foretage en urigtig retsanvendelse på sagen, i strid med proportionalitetsprincippet, og til at anføre modstridende domspræmisser.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 15. december 1998 af Appeal Commissioners, Dublin, i sagen Cabletron Systems Ltd mod Revenue Commissioners

(Sag C-463/98)

(1999/C 71/10)

Ved kendelse afsagt den 15. december 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 17. december 1998, har Appeal Commissioners, Dublin, i sagen Cabletron Systems Ltd mod Revenue Commissioners forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- a) Er Kommissionens forordning (EF) nr. 1638/94 af 5. juli 1994 om tarifiering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EFT L 172 af 7.7.1994, s. 5) gyldig, for så vidt de varer, der er anført under punkt 1, 2 og 3 i bilaget til forordningen, skal tariferes under pos. 8517 82 90?
- b) Er Kommissionens forordning (EF) nr. 1165/95 af 23. maj 1995 om tarifiering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EFT L 117 af 24.5.1995, s. 15) gyldig, for så vidt de varer, der er anført under punkt 4 i bilaget til forordningen, skal tariferes under pos. 8517 82 90?

- c) Skal den kombinerede nomenklatur (Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87⁽¹⁾ (EFT 256 af 23.7.1987, s. 7)), som ændret, fortolkes således, at de varer, der er anført i vedlagte bilag, skal tariferes som »automatiske databehandlingsmaskiner og enheder dertil; magnetiske og optiske læsere, maskiner til overførsel af data til datamedier i kodet form samt maskiner til bearbejdning af sådanne data, ikke andetsteds tariferet« under pos. 8471 i) i tiden efter 1. januar 1996, ii) i tiden mellem 28. april 1993 og 31. december 1995 eller iii) i begge perioder?
- d) Såfremt spørgsmål c) eller en del af dette besvares benægtende for så vidt angår en eller flere af de varer, der er anført i vedlagte bilag, skal den kombinerede nomenklatur da fortolkes således, at det i henhold til denne er påbudt, at sådanne varer i tiden før 1. januar 1996 tariferes som »elektriske apparater til trådtelevoni eller trådtelegrafi, herunder apparater til bærefrekvenstrådsystemer« under pos. 8517 eller, efter den 1. januar 1996, som »elektroniske apparater til trådtelevoni eller trådtelegrafi, herunder apparater til trådtelevoni med trådløst telefonrør, og apparater til bærefrekvenstrådsystemer eller digitalnetsystemer; videofoner« under pos. 8517?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EFT L 256 af 7.9.1987, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. oktober 1998 af Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien i sagen Westdeutsche Landesbank Girozentrale mod Dr. Friedrich Stefan, intervenient: Republikken Østrig

(Sag C-464/98)

(1999/C 71/11)

Ved kendelse afsagt den 28. oktober 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 18. december 1998, har Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien i sagen Westdeutsche Landesbank Girozentrale mod Dr. Friedrich Stefan, intervenient: Republikken Østrig, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- a) »Udgør det en med EF-traktatens artikel 73 B forenelig restriktion for kapitalbevægelser og betalinger, at det ikke tillades at stifte en panteret i fast ejendom for en fordring, der faktisk skal betales i fremmed valuta (i den foreliggende sag DEM — Deutsche Mark)?«

b) »Finder EF-traktatens artikel 73 B anvendelse på pant i fast ejendom, som er stiftet i DEM før Østrigs tiltrædelse af Det Europæiske Fællesskab, og som dermed var behæftet med en uafhjælpelig mangel på det tidspunkt det blev stiftet, således at pantet får gyldighed?«

eller

»Har fællesskabsrettens bestemmelser om fri kapitalbevægelser, navnlig EF-traktatens artikel 73 B, som følge af Østrigs ansøgning om tiltrædelse af 17. juli 1989 og udtalelsen af 31. juli 1991, haft til virkning, at det var tilladt at stifte pant i fast ejendom i fremmed valuta i Østrig den 16. december 1991?«

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 2. december 1998 af Oberlandesgericht Köln i sagen Verein gegen Unwesen in Handel und Gewerbe Köln e.V. mod Adolf Darbo AG

(Sag C-465/98)

(1999/C 71/12)

Ved kendelse afsagt den 2. december 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 18. december 1998, har Oberlandesgericht Köln i sagen Verein gegen Unwesen in Handel und Gewerbe Köln e.V. mod Adolf Darbo AG forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er det i strid med bestemmelsen i artikel 2, stk. 1, litra a), nr. i), i Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978⁽¹⁾ (det såkaldte »etiketteringsdirektiv«), såfremt der til et medlemsland (Forbundsrepublikken Tyskland) fra et andet medlemsland (Østrig) indføres en dér fremstillet marmelade, der beskrives som »naturelle« og indeholder bindemidlet pektin og <0,01 mg/kg bly (AAS-analysemetoden), 0,0008 mg/kg cadmium (AAS-analysemetoden) samt pesticider, nemlig 0,016 mg/kg »Procymidon« og 0,005 mg/kg »Vinclozolin«?

⁽¹⁾ EFT L 33 af 8.2.1979, s. 1.

Sag anlagt den 18. december 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

(Sag C-466/98)

(1999/C 71/13)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 18. december 1998 anlagt sag mod Det Forenede Konge-

rige Storbritannien og Nordirland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Frank Benyon, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Det Forenede Kongerige har tilsidesat traktatens artikel 52, idet det har indgået og anvender en luftfartsaftale med USA, underskrevet den 23. juli 1977, hvorefter trafikrettigheder kan tilbagekaldes, suspenderes eller begrænses, såfremt de af Det Forenede Kongerige udpegede luftfartsselskaber ikke ejes af Det Forenede Kongerige eller af statsborgere i Det Forenede Kongerige.
- 2) Det Forenede Kongerige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

En medlemsstat skal tillade statsborgere fra andre medlemsstater at optage og udøve virksomhed på samme vilkår som statens egne borgere. Ellers bliver etableringsretten uden mening, dvs. blot en tom skal. Traktatens artikel 52 omhandler ikke spørgsmålet om, hvorvidt og hvorledes retten til at levere tjenesteydelser i en anden medlemsstat kan udøves eller begrænses (dette omhandles på fællesskabsplan i en særlig traktatbestemmelse, nemlig artikel 59), men alene retten til at blive behandlet som en statsborger i den pågældende medlemsstat for så vidt angår virksomhedsaktiviteter, såfremt en virksomhed er etableret i den pågældende medlemsstat.

Artikel 52 omhandler efter sin karakter ikke behandling i henhold til fællesskabsretten (f.eks. de rettigheder, der indrømmes i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2408/92⁽¹⁾), således som Det Forenede Kongerige har hævdet, men derimod rettigheder, der indrømmes på nationalt plan, som f.eks. de i den foreliggende sag omhandlede rettigheder, der, som Det Forenede Kongerige korrekt har anført, »følger af medlemsstaters bilaterale aftaler med tredjelande«. Ved at indgå en såkaldt »open sky«-aftale har Det Forenede Kongeriges myndigheder indrømmet en ret til at være omfattet af de trafikrettigheder, der i henhold til aftalen er tillagt udpegede luftfartsselskaber, såfremt de er under Det Forenede Kongerige kontrol, idet USA ikke har nogen mulighed for at nægte dette, men denne ret er kun en mulighed, som i øvrigt ikke engang er sikker, såfremt det udpegede luftfartsselskab kontrolleres af statsborgere fra andre medlemsstater. Herved har Det Forenede Kongerige ikke indrømmet andre medlemsstaters